

nudi, ki je pobijal Davidovičevo politiko in branil današnji režim. Glavna misel njegovega govora je bila, da je današnji režim dokazal svojo sposobnost za ohranitev miru in reda v državi in za to je najbolje, če ostane.

Ob taki brezvestnosti, ki proslavlja režim z nekakimi izmišljenimi zaslugami za red in mir baš tedaj, ko se govori o hajdukih, nesposobnosti in pokvarjenosti uradništva ter o drugih žalostnih pojavih v naši državi, zaostane pošteno beseda in poštenu razmah Davidovičevega dela so zaenkrat zaustavili zopet tisti ljudje, ki radi osebnih koristi brezdušno in brezčutno prezrejo vse krivice ter preslišijo vse glasove poštenja.

O jej, o jej, Žerjav in Pucelj gre!

Politika obljubarjev in političnih goljufov gre h koncu: Pašič je sicer dobil še enkrat nalogo, da sestavi vlado, toda očitno ne bo prišel v najboljšem slučaju dalje, kakor da sestavi volilno vlado, najbrž pa še te ne.

S Pašičem izgine tudi Pucelj in Žerjav, z njima pa onča najstranotnejša in najbolj škodljiva doba slovenske politike. Mi smo vstrajno in odkritosrčno kazali ljudstvu že pred volitvami, kam hoče in kaj hoče ta dvojica bratcev, odkrivali smo njuno delo po volitvah do danes. Pošteno ljudstvo je uvidelo svojo zmoto, zapuščalo Samostojno in demokrate, izreklo jim odločno in možato nezaupnice. Ze najmanj leto dni ti izdajalci slovenske politične samostojnosti, slovenskega imena in slovenske politične časti in izdajalci ljudskih koristi niso imeli zaslombe za seboj. S svojimi časopisi so napravili nekako papirnato steno, za katero so bili sami — prazniki.

Volitve bodo!

Ze pri sestavi nove vlade bo veljalo, kar smo zapisali zgoraj: o jej, o jej, Žerjav in Pucelj gre; še bolj pa se bo to uresničilo čez par kratkih mesecev, ko bodo volitve. Tedaj bo pela prav najbolj ostra metla in šiba in po zaslugi bodo najbolj tepeni in v kot med smeti in gnoj pometene liberalno-samostojne politične varalice slovenskega ljudstva. Toliko trdne vere v poštenost našega ljudstva še imamo.

Njihovo hiševanje.

Se kamen na cesti bi se omečal, tako vneto in sladko so znali govoriti in lagati. Kruh in pravice so obljubovali, kamen in šibo, ki nas težita in tepeta so nam prinesli. Le pogledimo najvažnejše!

1. Govorili so o samostojnosti slovenskega kmeta in slovenskega ljudstva, pa so z ustavo uvedli najslabši, najhujši centralizem, da je Slovenec sedaj ubornější hlapec Beogradu, kakor je bil svojčas Dunaju.

2. Sporazum in red so obljubljali, pa so pozabili na sporazum in na red, ter gospodarili in hiševali tako, da še ni bilo nikdar toliko sleparije, goljufije in zlorabe v državi, kakor sedaj, ko so bili na vladi samostojni in demokratje.

3. Rekli so, da dvignejo s svojim gospodarstvom valuto, vrednost denarja. Sedaj so pač napravili poleg drugega še ogromno množino izposojenih dolarjev, valuta pa je dvakrat nižja, kakor je bila, predno so prišli na vlado.

4. Pobijali so draginjo, pobili so jo s tem, da je železnica tačas postala več kakor dvakrat dražja, da je davek na sol in sladkor dvakrat večji, da je tobak trikrat dražji, kakor je bil pred njihovim gospodarstvom.

5. Obljubljali so ljudstvu samoupravo in tukaj brili najbolj norca iz ljudstva. Vzled: najprej so preuredili Višji šolski svet tako, da ljudstvo nima prav nobenega zastopnika v njem in starše zastopa dr. Žerjavov ljubljanski brivec. Kako daje ta Višji šolski svet potuho brezverskim sokolskim lenuhom po šolah, pa vidite skoraj na vsaki drugi šoli na deželi. Nikdar ni bilo toliko učiteljev, kakor jih je sedaj in nikdar se tu di deca niso tako malo dobrega in koristnega naučili, kakor ravno sedaj. Zakaj to? Ker je malo dobrih, poštenih krščanskih učiteljev in ker imajo slabi vedno

izpuščena gojenka, in ni se izgubila različnih čednosti in slabosti nepokvarjenega otroka. Odkritosrčna je bila, zaupljivo prijazna, prav nedolžno prostodušna, polna visokoletečih neizkušenih misli, zgovorna in jezična, prav nič boječa in osvežujoče brezbrizna v obnašanju z vsakomur, pa najsi je bil še tako visok gospod. Toda prav te slabosti so je delale zanimivo in so vzbujale dobrovoljen smehljaj pri sopotnikih. Četudi pa je bila v obnašanju še otrok, je bila v kljub temu že polno razvito, lepo dekle in kadar je zašumelo njeno krilo po crovu in zadonel njen jasni glas in njen prijetni, pripuljivi smehljaj, se je celo polkovnikova rezkost in redostnost omečala v ljubeznivost in oblizani diplomat je popolnoma pozabil na svojo nadeto prezirljivost in malomarnost v družbi gospodične Sadije.

Kar je še bilo potnikov na «Kleopatru», jih lahko nakratko omenimo. Eni so bili zanimivi, drugi vsaklanji, vsi pa ljubeznivi.

Fardet je bil dobrovoljen, pa vedno in vse obira oči Francoz-Parižan. O Angležih in o njihovih pravicah do Egipta in o njihovem delovanju tam doli je mel svoje odločno in nepobitno naziranje.

Belmont je bil krepko vzrasel Irec, nekoliko osivelih las in brk, izvršten strelec. Z njim je potovala njegova soproga Eleonora, fina, ljubezniva gospa, polna bražestne šegavosti. V njeni družbi je bilo večinoma videti gospo Schlesinger, mirno, tiho, vdovo, ki je obratela vso skrb na svojega šestletnega otroka, kar je razumljivo na ladji, ki ima ob robu krova le redko železno ograjo.

večjo potuho v Višjem šolskem svetu, kjer so krščanskemu ljudstvu samostojneži in demokratje vrata zaprli.

6. Kje je gospodarska in politična samouprava? Ni je, kajti po volji in zaslugi samostojnih in demokratskih zastopnikov nam gode Beograd po svojem pokrajinskem namestniku in glavarjih s financarji in žandarji, a v okrajih in pokrajinah ljudstvo nima nobene besede. Ljudstva se sedaj nikjer ne vpraša po njegovih željah, zahtevah in potrebah, samo pije se povsod in zapravlja na njegov račun. Koliko časa so vam obljubljali volitve v oblasti in sreze ali okraje? Ali so vam jih dali? Ne, ker so se vas bali, ko so videli, da smo že pripravljene na nje. Pripravljene ljudske armade so se ustrašili, zato so poteptali svojo lastno postavo.

Kaj pa sedaj?

Gotovo je že sedaj, da bodo v kratkem morale biti volitve vsaj za parlament. Tedaj pride za naše ljudstvo zopet težka preizkušnja. Ako je dobro, prestane, ako da oblast onim, ki s svojim življenjem in z zmoglostjo pokažejo, da hočejo poštenost, mir in red, da hočejo ljudstvu priboriti kruha in pravic, potem bo boljše.

Sicer pa se že javljajo tudi zopet varalice, ki delajo tako, kakor pravi pesem:

«Gradove zlate nam obetajo,
Pa še revnih kajšic nimajo!»

Prišli bodo zopet ljudje, najeti in plačani, nikdar jih niste videli še pri poštemem zasebnem in javnem delu. Prevarati in ogoljufati vas bodo skušali z novimi gesli in novimi besedami in obljubami, kazali vam bodo mesec v vodi. Tedaj se spomnite, da vas pravčasno svarimo. Svojo usodo si kujete sami! Če hočete naprej biti hlapeci in podložni, če hočete nered, draginjo in zlorabo, potem poslušajte stare in nove politične goljufe. Če pa hočete pošteno, skromno, a dobro sami s svojim gospodariti, sami odločevati, potem se oklenite svoje poštene Slovenske ljudske stranke in njenega vodstva. Le trdna in dobro urejena vojska zmaga! Volitve se bližajo, pripravljamo se na volitve! Naši nasprotniki pa naj si pojejo: o jej, o jej, Žerjav in Pucelj gre.

DEKLETA

dekanij Maribor desni in levi breg, Ptuj, Hoče, Zavrče, Jarenina, St. Lenart, Ljutomer, Vel. Nedelja, Slov. Bistrica, Marenberg, Vuzenica, Koroške in Prekmurja

vabimo na

DEKLISKI TEČAJ,

ki se vrši na Sentjanževu, dne 27. t. m. v Mariboru v Lekarniški ulici 6.

Ob 8. uri sv. maša v frančiškanski cerkvi, nato predavanje praktično izobraževalne vsebine naših najboljših govornic in govornikov.

Dekleta! Pokažite, da ste vedno na pravem mestu, kjer treba pokazati smisel za ljudsko delo in izobrazbo. Naj ne bo nobene župnije in Dekliške zveze, ki bi ne poslala več zastopnic na dekliski tečaj. Železniška zveza jako ugodna. Prihod jutraj, odhod s popoldanskimi vlaki.

Za gotovo na svidenje!

Tajništvo Krščansko-socijalne zveze
v Mariboru.

Pucelj zastražen od žandarjev.

Strašno slabo vest morajo imeti samostojni generali, ker se dajo zastražiti z žandarji. Pri nas na Slovenskem si ne upajo samostojni poslanci prirediti več shoda, ako niso zastraženi od oborožene sile. V Kozjem, St. Lovrencu in drugih krajih, ker je poskušal zborovati Pucelj, so mu okrajni glavarji iz strahu za dragoceno njegovo življenje poslali na pomoč cele kordone orožnikov. Spominjamo se, da je stara Avstrija dajala žandarsko silo na pomoč Nemcem in nemškutarjem, ako so le-ti prirejali svoje slavnosti in zborovanja na

Častiti gospod Stuart, protestantovski pridigar, je bil debel, počasen, miren človek, toda blagoslovljen z obilico izvirne, zdrave šaljivosti in izvršten pridigar v zboru svojih protestantovskih poslušalcev.

Končno moramo še omeniti Stephensa, odvetnika iz Manchestra, sodruga neke odvetniške pisarne. Šel je na pot, da bi se otresel zlobnih posledic influence.

Stephens se je v teku tridesetih let povspel pri svoji tvrdki od umivanja oken do pravnega zastopnika. — Vse svoje mlado življenje je preživel zakopan v zaprašene akte in suhoparne paragafe. Ves njegov značaj, vse njegovo mišljenje je postalo natančno in službeno, kakor paragrafi, s katerimi je imel opraviti. Ni dvoma, da je bil v jedru rahločuten, nežen in dostopen čuvstvom, toda v nevarnosti je bil, da se njegova boljša, sveža narava posuši v neprestanem občevanju z zaprašenimi knjigami in suhimi paragrafi.

Tedaj pa je posegla vmes dobrotna bolezen in narava sama je natirala Stephensa iz njegove okostele, ozke vsakdanjosti in ga poslala v široki svet.

Izprva se mu je bridko tožilo po knjigah. Vse se mu je zdelo malenkostno, brezpomenčno v primeri z njegovim, tako lepo urejenim življenjem doma v uradni Polagoma pa so se mu odpirale oči, opazil je, da je bilo njegovo dosedanje življenje suhoparno v primeri s krasnim pestrim svetom. Zanimanje se mu je vzbudilo in že nekoliko postarni pravnik je užival v pozni dobi življenja zadnji čar mladosti, ki jo je zgrešil med knjigami.

Z gospodično Adams in njeno nečakinjo ga je ve-

slovenskih tleh. Vse, kar se bori proti ljudstvu, potrebuje oborožene sile, bajonetov, pušk.

Pucelj, Mermolja, Drofenik, Dobnik in Urek se vsiljujejo našemu ljudstvu. Ker z dobra ne gre, hočejo s pomočjo bajonetov vsiliti svoj pogubonosni evangelij zavednim našim možem in mladeničem. A ne samo, da na svoje shode kličejo žandarje. Še več! Za njih osebno varstvo jim pošilja beograjska vlada žandarje iz Srbije!

Ko se je meseca oktobra vozil minister Pucelj z drugimi poslanci in ministri vred na Češko na obisk čeških poslancev, si je vzel s seboj iz Beograda srbijanskega žandarja. Ta je spremljal Pucelja v vlaku, v avtomobilu, na vozu, v gostilni, v kavarni, da še celo pred straniščem je moral povsod čakati na «njihovo» milost.

Sredi prošlega tedna se je Pucelj v družbi samostojnih poslancev vozil iz Beograda na Mursko polje na shode SKS. In zopet je minister Ivan bil pod varstvom beograjskega žandarja! Od zanesljive strani smo izvedeli, da je žandar od Beograda naprej celo noč na hodniku vagona čuval g. Pucelja.

Ne zavidamo samostojnežem, da se zatekajo pod varstvo bajonetov, saj vemó, da se ljudje, ki se skrivajo pod senco bajoneta, ne čutijo ne varne, še manj srečne. A vprašamo: Kdo pa vse to plača? Pucelj ubogemu žandarju, ki ga mora čuvati pred strašnimi klerikalci in komunisti, sicer ne plača niti kosa črnega kruha. Mi davkoplačevalci moramo torej plačevati še celo Pucelju in njegovim apostolom žandarje. Kako neki, da Pucelj slovenskim orožnikom ne zaupa, temveč si vlačí seboj žandarje iz Srbije. Samostojneži so se naučili od demokratov, kako si je treba varovati kožo in glavo. Saj je znano, da je dr. Kukovec, ko je še bil minister, bil v Celju vedno zastražen od žandarjev in detektivov. Pribičeviča celo na kraljevem dvoru pri obedi obkrožujejo detektivi. In Pucelj si je mislil: Zakaj pa si ne bi jaz privoščil veselja, da sem pod varstvom bajonetov!

Slovenski možje in mladeniči, ali vam kaj dopade Puceljeva korajža?

Oddaja konj in vprege za vojaško službo.

Narodni poslanec Žebot nam piše:

Veliko razburjenje je vzbudila med kmetskim ljudstvom odredba vojnega ministra, da morajo imeti kmetje pripravljene konje, vprego, vozove, da celo hlapeci in vole — za vojaško vežbo. Vojni okruzi (dopolnilna poveljstva so že pošiljala občinskim uradom cele zaboje knjžic, imenovane «konjsko-komorske izpravnice». — Župani so morali te knjžice proti potrdilu izročiti lastnikom konj. V knjžicah predpisuje vojni okrug, koliko konj, vozov in vprege in za katero vojaško četo mora imeti dotičnik pripravljene. Ljudje so bili opravičeno razburjeni. Niso še zaceljene težke rane, katere je vsekala dolgotrajna svetovna vojna posebno slovenskemu kmetu. Vsled letošnje suše je moral živinorejec do skrajnosti omejiti število živine. Če bi moral še to, kar ima oddati vojaštvu, kdo mu bo potem spomlad obdelal polje? In če mu odvzamejo vozove in vprego, to dragoceno reč pri gospodarstvu, kako bo kmet to nadomestil z drugo?

Ko so v ormoškem in ptujskem okraju dobivale občine prve pozive za oddajo konj in vprege, prihajala so številna odposlanstva županov in prizadetih posestnikov k našim poslancem in so jih prosila, naj napnejo vse sile, da se ta nesreča odvrne. Imenujem tu med drugimi zastopnike občin Sv. Tomaž, Savci, Gajovci in drugi.

Poslanci Slovenske ljudske stranke, zedinjeni v narodni skupščini v Jugoslovanskem klubu so takoj potom ostre interpelacije zahtevali od vojnega ministra, naj vendar ustavi to razburljivo početje. Občine so vlagale proteste in začetkom tega meseca je odposlanstvo naših zastopnikov osebno posredovalo v vojnem ministrstvu. Na ta naš odločen nastop so prizadeti vojaški krogi morali odgovoriti.

Zalozila ga je mlada Američanka s svojo jezično zgovornostjo in s svojo nedolžno drznostjo, življenja polna Sadije pa je čutila rahlo pomilovanje in sočutje z njegovo suhoparno vedo, z njegovim boječim obnašanjem in njegovimi okostelimi navadami, ki so tako zelo dišale po prašnih knjigah.

In mala «Kleopatru» je plula in sopihala svojo pot po Nilu navzgor, orala njegove rjave valove ter delala več ropota in topota nego velik parobrod, ki hiti z vso paro preko morja.

Na njenem krovu v senci bele platnene strehe pa je sedela njena malo družina, lenarila, čebljala, opazovala vedno se menjajočo pokrajino in vsakih par ur ležla na suho, da pod strokovnim vodstvom vsevednega dragomana Mansurja obiše in pregleda tempeljne in starine, ki so se v nešteti množinah vrstile ob obrežju.

Pa godilo se je tem izletnikom, kakor človeku, ki je že vsega sit. Toliko so že videli takih starin in razvalin, od Kaire sem gori, da jim je vedno gledanje in občudovanje že presedalo. Zadovoljni so se oddahnili, ko so končno na večer četrtega dne, odkar so pluli iz Sela, prispeli v Vadi Halfo, obmejno postojanko angleških čet proti jugu. Sedaj vendar, so si obljubovali, pride nekaj novega, — puščava, divjina —.

Za drugi dan so namreč imeli na dnevnem redu izlet k znameniti skali Abusir, odkoder je bil baje krasen razgled na Nilove pragove, na njegovo dolino in daleč po neizmerni puščavi.

(Dalje prihodnjic).